Ч. 132 (12.498). Львів, середа 18. червня 1930. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-28.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

XI. Зїзд КП(б)У.

Львів, 17. червня 1930.

Ще 5. червня ц. р. почався в Харкові XI. зїзд Комуністичної Партії більшовиків України. На порядку нарад цього зїзду стоять такі справи: 1) Доповідь Ц. К. Всесоюзної Комуністичної Партії більшовиків; 2) Доповідь Центральної Контрольної Комісії Всесоюзн. Ком. Партії; 3) Звіт Ц. К. КП(б)У: а) політичний; б) організаційний; 4) Звіт Центр. Контрольної Комісії КП(б)У; 5) Звіт Ревізійної Комісії; 6) Виконання пятирічного пляну промисловости України; 7) Колгоспний рух і піднесення сільського господарства України; 8) Завдання профспілок; 9) Вибори.

З наведеного бачимо, що програма зїзду дуже ріжнородна та цікава. Дві перші точки виповняють реферати представників московської партійної централі, що мають чисто інформаційний характер. Всі інші точки виповнять референти з України, відповідальні діячі КП(б)У. Їх реферати будуть звичайними службовими рапортами про виконання поручених їм з Москви завдань. Але це зовсім не може зменшити нашого зацікавлення до всього того, що на зїзді робиться і говориться.

Не треба забувати, що це зїзд партії, яка виконує диктатуру над Україною. Цей зїзд далеко важніший від усяких зїздів рад і конституційно нібито таких законодатних установ як Виконавчий Комітет Рад. На партійних зїздах куються всі політичні й господарські пляни, на них кодифікується всякі закони та зміни конституції. Зїзди рад тільки формально проголосовують те, що підготовили та вирішили партійні зїзди.

Когож репрезентує теперішній харківський зїзд КП(б)У? Із вступної промови Петровського довідуємося, що зїзд репрезентує **206.500** зорганізованих у КП(б)У комуністів і **101.500** кандидатів. Подумайте, що така громада комуністів панує на Україні над 29-ти міліонами населення. На зїзді є 681 делеґатів від усіх партійних установ у межах УСРР.

Праця зїзду проходить під знаком пятирічки. Там аналізують дотеперішні успіхи пятирічного пляну, проводженого в життя вже півтретя року та розглядають перспективи дальшої реалізації пятирічки. Між численними комуністичними запоморoченцями вже появилось таке парадоксальне гасло: **„Зреалізувати пятирічку за чотири роки!"** Найбільше уваги присвятить зїзд колективізації сільського господарства. Особливу вагу цієї ділянки підкреслив у своїй вступній промові Петровський, що між іншим говорив: „Великий колективістичний рух бідняцько-середняцьких мас на селі **зустрінув шалений опір глитая. Посипались глитайський терор, підпали, вбивства сільських активістів, опір усім соціялістичним заходам партії та уряду"**. При таких колективізаційних труднощах справа колективізації мусить вибитись на чоло всіх господарських проблем зїзду.

Політично на зїзді буде вибиватись на чоло боротьба з правими ухильниками, що, як запевняють сторонники Сталіна, не вірять в успіх пятирічки і своєю пропаґандою підривають реалізацію всього її пляну. Це на зїзді підкреслюється, але одночасно авторитетно стверджується, що пятирічка таки проходить успішно. Отже в політичному відношенні провідним гаслом зїзду є безпощадне нищення правих ухилів на внутрішньому фронті, а підсилювання підготовчих засобів до світової революції на закордонному, міжнародньому фронті.

Сучасна міжнародня ситуація комуністів не лякає, але навпаки підбадьорує. „Минулі 2 і пів року соціялістичного будівництва — говорив Петровський, відкриваючи зїзд — проходили за чимраз більшої люті міжнародньої буржуазії і капіталістичного оточення, що намагалося провести економічну і фінансову бльокаду СРСР. Моральна інтервенція, як передвісник війни, останнього часу чимраз більше поширювала загрозу нападу буржуазії на наш Союз. **Проте, сильні комуністичні загони у ріжних країнах, зростання революційного руху, обрання рад у Китаю, революційний рух в Індії та Індокитаї вїточують надто неміцні підвалини капіталістичного світу і не дозволяють буржуазії провести злодійський напад на наш союз. Але загроза нападу не зменшується, а ще збільшується. Партія робить і повинна все зробити, щоби зберегти мир, в той-же час зміцнюючи обороноздатність країни і міць Червоної Армії".**

З наведених фраз комуністичного політика (що з пересердя уживає навіть такої високодипльоматичної фрази, як „злодійський" по адресі всього некомуністичного світу) виходилоб, що комуністи ніякої війни не надіються та в її можливість не вірять. На випадок війни, якщо якимсь чудом до неї дійшлоб, рахують на допомогу „комуністичних загонів у ріжних країнах" і на революції в кольоніях. Рахунок, як знаємо, для комуністів дуже простий і не новий.

Досі (вже кільканацять днів) на зїзді тривають дебати над доповідями представників московського центру Рудзутака і Розенгольца. До рефератів і звітів Центрального Комітету КП(б)У ще не дійшло. Але вони напевно заберуть усі разом менше часу ніж доповіді представників Ц. К. ВКП(б).

При цій нагоді слід згадати і про те, що в перший день ділової праці зїзду приніс орган Ц. К. КП(б)У харківський щоденник „Комуніст" величезну передовицю п. н. „Привіт за Збруч". Вже сам заголовок статті дуже пророчистий. Стаття адресована до комуністичного пролетаріяту та його провідників у Сх. Галичині і на Волині.

У найближчих днях постараємося подати більше фактичного й інформаційного матеріялу про цей зїзд.

Галицькі повені і реґуляція рік.

IV. Реґуляція карпатських рік і забудовування їх джерел за австрійських часів.

Галицький сойм майже щорічно приймав резолюції, в яких домагався від австрійського правительства реґуляції рік. Акцію реґуляції галицьких рік за австрійських часів можна поділити на 4. періоди а саме: 1) льокальні реґуляції карпатських рік; 2) систематичні реґуляції карпатських рік на основі краєвих законів; 3) реґуляцію долішнього і середущого бігу карпатських рік так званих каналових; 4) реґуляцію горішнього бігу каналових рік разом з забудовою гірських потоків.

Обговоримо коротко по черзі поодинокі періоди.

Краєвий сойм на засіданні дня 6. жовтня 1882 р. рішив рікрічно давати з краєвого фонду підмоги до висоти 33 1/3 проц. на реґуляцію несплавних рік. На основі цієї ухвали сойму з 1882 р. і рішення міністерства внутрішніх справ галицьке намісництво переводило в часі від 1882 р. до 1903 р. включно, льокальні реґуляції карпатських рік. 1/3 коштів покривав край, 1/3 центральне правительство і 1/3 власники надбережних ґрунтів. Загальна сума видатків на ту ціль виносила від 1882—1903 р. — 7.787.559 корон. Виконано льокальні реґуляційні роботи на Дунайці, Сяні, Вислоці, Стрию, Свіржі, Свічі і Бистриці. Ті роботи показалися нетрівкими і пізніші виливи рік знищили частину водних будівель.

На основі краєвого закону з дня 5. лютого 1897 р. мала бути переведена реґуляція Соли (доплив Висли) і Лімниці (доплив Дністра) в цей спосіб, що держава поносить 60 проц. коштів, а край 40 проц. Час реґуляції Соли мав виносити 18 літ а Лімниці 24, себто від 1900 до 1923 р.

До 1914 р. включно виносили видатки держави і краю на реґуляцію Соли 3.038.396 корон, на реґуляцію Лімниці 3.096.264 корон. З цього бачимо, що при реґуляції тих рік і галицький сойм і австрійське правительство трактувало рівномірно Східню і Західню Галичину. Краще трактування заселеної польським населенням Західньої Галичини полягало лише в тому, що простір Західньої Галичини є куди менший від простору Східньої.

Коли в 1901 р. австрійське правительство д-ра Кербера предложило парляментови законопроект про залізничі інвестиції і про будову альпейських залізниць коштом пів міліярда корон, чехи і поляки зажадали ухвалення закону про будову каналів. Австрійське правительство дало на це свою згоду і державна рада ухвалила закон з дня 11. червня 1901 р. про будову водних доріг і про виконання реґуляції рік. На основі того закону мав повстати на території Галичини канал між Вислою і сплавною частиною Дністра.

§ 5-тий згаданого закону доручав австрійському правительству перевести негайно переговори з заінтересованими у цьому краями в справі реґуляції так званих каналових рік. Реґуляція рік мала початися з 1904 р. У Галичині в виконанні згаданого закону краєвий сойм ухвалив закон з 18. вересня 1901 р. про реґуляцію долішнього і середнього бігу 12 каналових рік. На основі того краєвого закону реґуляція долішнього і середнього бігу 12 каналових рік в тому 9 доплпивів Висли з Сяном включно і 3 доплпивів Дністра, а саме Стрия (від Турки до Дністра), Свічі (від Велдіжа до Дністра) і Бистриці (солотвинської Бистриці від Солотвини, а надвірнянської Бистриці від Зеленої). Кошти тих реґуляцій мали виносити 38.680.000 корон. 60 проц. коштів мав покрити державний каналовий фонд, а 40 проц. краєвий фонд.

Видатки реґуляції каналових рік виносили в першім періоді будови від 1904 до 1913 — 17.041.000 корон, а в 1913 р. — 2.484.350 корон. Вже краєвий закон з 1901 р. упосліджує Східню Галичину при реґуляціях каналових рік, бо лише 3 доплпиви Дністра, а аж 9 доплпивів Висли підпало реґуляції.

Реґуляція Прута з його карпатськими доплпивами була обнята програмою реґуляції рік з 13. лютого 1894 р. Однак краєвий закон з дня 18. вересня 1901 р. не узгляднював її. Тому галицький сойм на домагання українських послів ухвалив у 1903 і 1904 р. резолюції, які взивали австрійське правительство, щоби воно в найкоротшому часі приступило до реґуляції Прута і Черемоша. Австрійське правительство дало свою згоду на покриття частини реґуляції тих рік. Весною 1906 р. галицьке намісництво розпочало підготовчі праці. На жаль, виготовлення проектів реґуляції рік протягнулося до 1914 р., а світова війна перешкодила їх виконанню. На льокальні реґуляції Пруту і його доплпивів признавав сойм у краєвих бюджетах від 1910 р. підмоги. І так переведено льокальні реґуляції Прута і його доплпивів коштом около 1.500.000 корон.

Краєвий закон з 18. вересня 1901 р. про реґуляцію долішнього бігу каналових рік був кривдячим для Галичини, бо чеський краєвий закон передбачував також забудову і залісення джерел каналових рік і будову збірників. Тому краєвий сойм ухвалив новелю з дня 9. травня 1907 р., яка містить постанови про реґуляцію горішнього бігу галицьких рік і їх доплпивів та забудову гірських потоків.

На основі цеї новелі у Східній Галичині мала бути переведена 1) реґуляція Сяну від Ліска

…а кількох потоків; 2) регуляція горішу Дністра і кількох потоків; 3) регуляжу і 1 потока; 4) регуляція Стрия і за… потоків і будова збірників води; 5) регуляція Опору і потоків та будова збірників води; 6) забудова гірських потоків, що впадають до Лімниці; 7) забудова гірських потоків, що впадають до Бистриці; 8) регуляція Полтви і її доплинів.

На основі приблизних кошторисів кошти регуляцій, по думці закону з 1907 р. мали виносити 32.000.000 корон. До світової війни частинно приступлено до виконування програми регуляцій. І так у липні 1908 р. приступлено до регуляції горішнього бігу Дністра, а в 1910 р. до регуляції Полтви. На регуляційні праці видано до 1914 р. поверх 10.000.000 корон. Краєвий виділ і властиво меліораційне бюро виготовляло дальші проекти регуляцій поодиноких рік і потоків.

Пос. Вол. Целевич.

Свято Шевченка у Відні.

Заходом акад. т-ва „Січ“ і інших національних товариств у Відні відбулося 5. IV. ц. р. свято Шевченка в салі Т-ва архітектів. Свято стягнуло доволі численну публику і пройшло успішно.

Вступне слово голови „Січи“ О. Гридового було коротке, зате повне змісту. Реферат у німецькій мові виголосив І. Кирстюк, представивши історичний розвиток української нац. державної ідеї від Володимира В. до нинішніх часів. Найцікавішою точкою програми був виступ Б. Бережницького (чельо) в фортепяновому супроводі Д. Гординської. Виведені ними твори („Колискова пісня“ і „Гумореска“ з „Малої Суїти“ В. Барвінського) подобалися у Відні надзвичайно. З фортепяновим сольом перший раз перед українською публикою у Відні виступила О. Цурковська, відігравши „Прелюд фіс-дур“ Л. Ревуцького і „Капріс еспаньоль“ Мошковського. Хоч оба ці твори не дуже вдячні для виводження їх перед широкою публикою, то наша піяністка вийшла з вогневої проби побідно. Крім відмічених солістів співав ще відомий бас Іван Савка, що має вже у Відні добру славу. Акомпаніював п. Савці болгарин Златов з великим чуттям і зрозумінням співаних творів.

Український мішаний хор, що складається з членів „Січи“ і „Родини“ (разом 25 осіб), ще не цілком зіспіваний. Хор відспівав „Молитву“ із Людкевичевого „Кавказу“ (часть II.) при форт. супроводі О. Бережницької й „У перетику ходила“ Якименка. Оба виступи були наскрізь поправні. Хорами проводив М. Маценко, диригент хору при церкві св. Варвари.

В другій частині програми мала виступати з форт. сольом М. Левицька. Одначе наслідком її недуги виповнила її точку Д. Гординська, що відіграла дуже добре „Прелюди“ II. ч. Л. Ревуцького. Б. Залько (скрипак) відіграв з вийівченою технікою 1). G. Tartini: Teufelstriller-Sonate і 2) N. Paganini: Konzert. Загально дуже гарному враженню шкодив тільки дещо супровід.

По звичаю були на концерті і дві декламації: „Розриту могилу“ деклямувала п-а Максимовичівна „Осії главу XIV.“ п-і Пігуляк-Гросова. Обидві вони вивязались зі свого завдання якнайкраще.

М.

Довкола одного журналу.

Критичні замітки про редагування „Нової Хати“.

III.

Тепер позволю собі навести низку виняттих з ріжних статтей характеристичних заміток, причім мушу зауважити, що ці партійно закрашені уступи находяться майже виключно у статтях уложених членами редакції, а майже ніколи в дописах. — Поступлю хронольогічно.

Ще три місяці до того часу, коли редакційна колегія жадала пропущення вище згаданого уступу про „руїнників“ (хоч не було ближче означено, хто, на мою думку, є цими руїнниками), тому що „богато людей може відчути ці слова як болючу образу“ — в серпневім числі 1926 р. появилась стаття одної з редакторок „Н. Х.“ про Ольгу Кобилянську. Обговорюючи духовий „а навіть клясовий аристократизм“ у романах Кобилянської з життя інтелігенції, — „впливи бюрократичної Австрії і боярської Румунії, де міриться людину одним старим пережитком“ — шанов. авторка характеризує мужеські типи Кобилянської і каже, що вони „нічим не ріжняться від чистокровних аристократів, хіба ще більшою нерішучістю, а то й безхарактерністю“.

Коли редакційна колегія побоювалась, що слова про „руїнників“ „богато людей може відчути як болючу образу“ — то чому вона не побоювалась образити почування деяких людей, пятнуючи аристократів нерішучістю та безхарактерністю? Чи може тому, що в нас нині майже нема родової аристократії? — Сумніваюсь, і то тим більше, що шанов. авторка згадує у своїй статті, що „й авторка (Кобилянська) з роду аристократка. Її батько — потомок гербової шляхти й сама вона жаліє, що їх родинний шляхоцький диплом затратився. — Тут шан. авторка явно мішає поняття „шляхти“ з поняттям „аристократії“, хоч одно і друге не є тим самим. „Шляхти“ в понятті походження О. Кобилянської ще далеко не враховується до аристократії, **але якщо** шановна авторка **називає О. Кобилянську „аристократкою“, то це не означає одночасно, що її закид безхарактерности не відноситься виключно до правдивої аристократії, якої в нас майже нема, але до всіх осіб шляхоцького походження.** Таких між нами є богато; всі посять прекрасні, стародавні прізвища української шляхти (диви спис давньої української шляхти в „Дзеях України“ Вячеслава Липинського) і протестую якнайбільше рішучо проти закиду, немов би усі потомки нашої шляхти були безхарактерні.

Та навіть, якщо між нами, українцями, не знайшлась би ані одна одиниця шляхоцького походження, то думаю, що таке сторонниче осуджування одної кляси не годиться із завданням вищої інтелігенції **тому, що не відповідає правді.** Можна в кожній хвилині статистично виказати, що аристократія усіх країв видала не менше високо вартних, характерних одиниць, як інші суспільні кляси і лише клясова ненависть може тому перечити. — Ще один мотив можнаб навести на оправдання закиду „безхарактерности“ на адресу аристократії. Таким мотивом міг би бути усім відомий факт, що більша часть нашої високої родової аристократії відреклася своєї національної приналежности в часах, коли за обстоювання власної віри та народности грозило вивлащення та переслідуван-

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Правопис і літературна мова.

9. Офіціяльні дивогляди.

Од краю до краю, а в середині не знаю.

У комісії, що мала рішати про правописні правила, сидів мабуть неодин автор, який волів піти за своїми звичками, ніж спокійно переаналізувати деякі граматичні „ідеї“. Можливо й те, що комісія хотіла санкціонувати правописні дивогляди, поширені вже в пресі і в авторів з іменем, у таких напр. як Хвильовий, що весь начинений російською мовою і граматикою.

Тільки такими причинами можна пояснити, що в „Український правопис“ попала ціла низка слів, які не знаємо, де віткнути.

Ось вони:

Гриміти, стриміти, дрижати, кривавий, тривати, тривога, християнись, нехрищений, стривати (в знач. почекати) і стрівати в знач. зустрічати;

одинадцять, п'ятдесят, шістдесят, пятсот, шістьсот (навіть дев'яносто!);

„у місцевому відмінку закінчення — **ові** мають іменники чоловічого роду рівнобіжно з з вищенаведеними закінченнями, переважно в назвах **живих істот:** на батькові, на кобзяреві, у **рухові** (!)...“;

цвірінькати, але цвірінчати...;

батько, але безбатченко;

убогий — убозтво;

марксітський, фашистський,

соняшний, але сояшник;

„без папера“ (= „справи“ в канцелярському значінні), але „без паперу“ (= матеріялу до писання);

життевий і життьовий;

зформувати, згідно з правилом: приросток **„з“** змінюється на „с“ тільки перед глухими приголосними **к, п, т, х,** а не перед „ф“, отже „зфотографувати“, „зфіналізувати“, зфанатизувати“ (всупереч нашій виразній вимові „сф“...).

Що сказати загально про всі ці примхи? Вони не мають ніякої підстави ні в етимольогії слів, ні в їхній вимові. Коли вчите дитину писати „шість“ і „десять“ і коли вона вимовляє „шістьдесять“, то на якого — кажучи щиро — біса треба її привчати писати шістдесят“?

Перед такими дивоглядами як „тривога“, навіть київський фільольог проф. Грунський стає збентежений і каже: „Коли ми візьмемо різні приклади переходів цих старих получень, то у визначених написаннях виявився вже непослідовний розвиток фонетичних законів, а головніше вплив аналогії... Нещодавно писали „трівога“, тепер тут знов вплив складу „три“ з інших (!) слів і тому „тривога“.

Такі форми, як „у рухові“, не є нічим іншим, як фальшивою анальогією; коли „рух“ рахувати за живу істоту, тоді не треба дивуватись модним нині, неграмотним формам „у поїздові“, „на кораблеві“; „поїзд і „корабель“ мають такі самі прикмети живої істоти, як і сам „рух“.

Цікаво, що той самий правопис, який каже писати „існувати“ і „вісник“, згідно з правилом про те, що зубні **д** і **т** випадають у сполученнях **„сти“**, приймає таку „зубну вправу“, як „фашистський“, замісць послідовного „фашистівський“.

Ясно, що нема ніяких ріжниць між значінням „папера“ й „паперу“ і паралельними формами „життевий“ і „життьовий“; — таких „дублетів“ міг би „правопис“ навести тисячами і ніхто не в силі збагнути, чому туди попали тільки такі форми.

Вершком викрутасів у нових правилах є два зразки правопису:

„Російські географічні назви та помякшені губні, шелесні або **р** передаємо з **ь**: Обь, Пермь, Кемь, Керчь, Тверь...“

Тільки тому, що деякі наші наддніпрянські брати ніяким робом не хотять розстатись із звичкою переписувати російські слова живцем нашими буквами, від цієї звички тратить усю свою силу таке категоричне правило:

„Знак **„ь“** не пишеться **ніколи** після губних **„б“, „в“, „м“, „п“, „ф“** і шелесних **„ж“, „ч“, „ш“, „щ“, „дж“** і після **„р“** на кінці складу...“

А на ст. 20 „Українського правопису“ находимо такі два архитвори: „війя“, „лушпайя“... Ця „війя“ з „й“ має відмежувати себе від слова „вія“ (над оком), бо означає „дишель у воловго воза“. На виправдування такої чудасії, що перевертає коміть головою всі наші поняття про значіння наших азбучних знаків, харківські фільольоги можуть покликуватись хіба на те, що на таку фантазію дозволив собі у своїм „Словнику“ Грінченко, імовірно переписуючи механічно це слово з „Народніх южнорусских сказок“ з 1870 року!

Досі ніхто з нас не уявляв собі можливости писати поруч „я“ — букви „й“. Коли це не є звичайна друкарська помилка, така сама як у CI. томі „Записок Наук. Т-ва ім. Шевченка“ (в статті акад. Студинського) слово „щасття“ (два „т“!), тоді від завтра вільно писати фонетично „шматкі“ або „шматке“, а може й „фсі“ зам. „всі“...

Дивне, що в харківськім „Українськім правописі“ нема й натяку на один факт, що має першорядну вагу для зрозуміння чудернацької транскрипції деяких чужинних слів, а саме: „ь“ (мягкий знак) дуже часто означає в новім „Правописі“ не мягчення, тільки апостроф — є це символічний знак, що на цьому місці був чи є „ь“ в російськім правописі. Напр. Ульянов, Полозьев (але Прокоф'ев!). Таким робом мягкий знак у таких прізвищах, як „Ульянов“, грає таку-ж ролю, як апостроф у таких прізвищах як „д'Алямбер“.

У правилах нового правопису маємо чимало таких дрібних правил, за які не варто сперечатись. Це головно правила про чисто графічне означування слів, які не зміняють ні в чому вимови (такі, як „з-над“, „з-поміж“, ось-як“). Та лихо в тому, що навіть вони не мають у собі ніякої послідовности і не влекшують нам питання. Дрібниці вбивають головні питання. Коли якась поважна установа збирається за вирішення важних питань, а кінчиться свою працю дрібницями, тоді наслідки такої праці неменші, як колиб вона... справді найшла розвязку першорядних проблем.

*

У вчорашнім фейлетоні треба справити такі помилки: І-ша шпальта, 22-ий рядок „наводячи“ (не „заводячи“); ІІ-а шпальта, 10-ий рядок: „правило „ь“ (мягкий знак) (не в!) ставимо“...; 21-ий рядок із „наших авторів“ (не інших); IV-та шпальта, 17-ий рядок „лишемо після букви „ш“ і всіх приголосних“ (не букв!).

ня. Цей факт не дасться заперечити, — але треба додати, що не лише наша аристократія поступила в той спосіб, але сотні і тисячі наших співгромадян, **у минулім так само як і в нинішнім часі,** на жаль, поступають так само, коли річ іде про осягнення кращих матеріяльних умовин у наших ближчих сусідів. Безхарактерність цього роду, на жаль, стрічається в нас щодня між середньою як і найнижчою суспільною верствою, не виключаючи селян, з тою ріжницею, що ганебний проступок аристократичного роду стає загально відомий, коли тимчасом поступовання людей, приналежних до широкого загалу, не доходить так явно до прилюдного відома і тим самим затирається. Отже і в тім випадку аристократія поступила вправді не ліпше, але (умовно: так) і не гірше від інших кляс, не згадуючи про такі аристократичні роди, що наслідком непохитної характерности та вірности вірі й свому народови стратили маєтки і живуть нині як дрібна, нераз схлопіла шляхта, якої по наших селах є чимало.

У числі за лютий 1927 р. у статті „Драматична творчість Лесі Українки" та сама шанов. авторка, характеризуючи поетку, цитує вислів Ів. Франка, мовляв, „Франко не помилився, коли зачисляв її до гуртка тих „українських радикалів, які в першій мірі почувають себе соціялістами, а тільки в другій українцями" (проти правди якого твердження я також отверто протестую — Л. М.). З цілого тону статті, як і з усіх статтей шанов. авторки виходить недвозначно, що „почуватись у першій мірі соціялістом, а тільки в другій — українцем" покривається вповні з її власними почуваннями.

У цій самій статті, кілька стрічок далі, читаємо про поему „Вавилонський полон", що в ній поетка **„розвязує проблему необхідности праці подоленого народу під ярмом у переможця. Це є проблємою тільки для вищих верств, бо для пролетаріяту праця є життєвою конечністю".**

Сумніваюсь, чи хтось безсторонний зважився би твердити, немов то лише для пролетаріяту праця була життєвою конечністю. Не припускаю, що наша трудова інтеліґенція зачислює себе до пролетаріяту. Але знаю добре, що для усіх наших як і чужинних учителів, інжинірів, лікарів, урядників і т. п., праця без сумніву є такою ж життєвою конечністю як для пролетаріяту.

В тій-же самій статті про творчість Лесі Українки, обговорюючи діяльоґ „В домі роботи— країні неволі" — авторка статті каже, що поетка **„розвязуючи проблему співпраці рабів пануючої та поневоленої нації, бачить, що раби пануючої нації так глибоко затроєні любовю до кумирів своєї пануючої кляси, що готові в їх обороні жертвувати навіть клясовою солідарністю у боротьбі за визволення з рабства".**

Чи такий підхід до даної проблєми і така інтерпретація поеми Лесі Українки може в когось лишити сумнів щодо політично-суспільної орієнтації шанов. авторки статті? — Перечитавши цей коротенький, з проте прекрасно збудований твір Лесі Українки, я ніде не найшла натяку на те, немов би поетка уважала любов та привязання єгипетського раба до праці біля творів рідної архітектури за симптом душевного „затроєння" любовю у відношенні „до кумирів своєї пануючої кляси" — як драстично виражається шанов. авторка статті. Навпаки, думаю, що Леся Українка представила єгипетського раба, привязаного до культу своїх богів і захопленою красою їхніх храмів етично вище розвиненим, ніж кипучого ненавистю старого еврея. — Наша геніяльна та одночасно дуже розумна і твереза поетка зуміла, помимо свого небезпечно поривчого темпераменту — зберігти духову рівновагу і ніколи не запрягалась в ярмо партійного або іншого фанатизму.

В кожній статті шанов. авторки стрічаємо не одну, але звичайно кілька заміток, виказуючих недвозначно, якого роду партійна орієнтація авторки. У груднeвім числі 1927 р. у статті про перший жіночий альманах читаємо: „і ми, сьогоднішні жінки, можемо бути горді на це, що перший жіночий альманах зродила любов до поневолених **і бунт проти суспільної кривди".**

Гідний уваги є редакційний коментар (в серпневім числі 1928) до книжки відомої письменниці Марти Остензо „Крик диких гусей". Порівнюючи цю повість до кількох інших, коментар каже: **„У всіх них змальований цей великий молох — земля, що висмоктує з людини всі кращі почування, всі вищі бажання, вкладаючи тільки одно: чим раз більше й більше поширювати землю, набути її, доглядати".**

Нам, мешканцям наскрізь аграрного краю, **членам народу, що рятував своє існування протягом віків виключно завдяки впертій засілости селян, отже кляси людей органічно звязаної з землею, людей, для яких поняття „земля" в матеріяльним і духовім значінні було і є святим** — нам, дітям української, родючої, благословенної землі, редакція українського жіночого журналу важиться говорити про землю як про деморалізуючого молоха??!

Тут передовсім заходить непростима плутанина понять. У ненаситного землевласника **зло напевно не лежить у землі, але в його власній ненаситности.** Ненаситність — одна з найпоганіших моральних прикмет людської вдачі. Ми її стрічаємо усюди, не лише в таких, що посідають та обробляють клаптик землі. Ненаситність є вислід звичайної жадоби посідання, байдуже, на чім це посідання полягає чи на грошах, як у славного Гарпагона Молієра або в **батька Ґранде з повісти Бальзака (Eugénie Grandet)** — батька, що задля придбання щораз більше грошей мучив жінку і дітей не менше від „ненаситного землевласника" Марти Остензо — чи на божевіллі мнимого „посідання" пристрасно улюбленої людини, яку мнимий „посідач" переслідує неоправданими вимогами і неоправданою заздрістю. Але в ніякому випадку не вільно злочинних інстинктів людської вдачі мішати з нашою матерійною субстанцією, цим незмірно складним чинником, що родить нашу поживу та якому завдячуємо наше фізичне існування.

Чи студіювання соціольоґічних ідеольоґій відібрало деяким одиницям вже весь здоровий інстинкт щодо правдивих цінностей життя? — Бувають безперечно „ненаситні землевласники" так само, як іншого роду „ненаситні" матеріялісти. Але не вільно узагальнювати поодиноких випадків.

Іванна Федорович-Малицька.

Перед громадськими виборами

на наших північно-західних землях.

УКРАЇНЦІ ВОЛИНІ, ПОЛІССЯ, ХОЛМЩИНИ І ПІДЛЯША!

Літом і осінню цього року відбудуться на північно-західних українських землях вибори до сільських і міських громадських рад і до повітових соймиків! Ґмінні (волосні) і повітові вибори це превжана для українського народу справа.

Українці й Українки!

Коли хочете бути господарями в ґміні (волості) і повіті, коли хочете, щоби ґмінні ради і повітові соймики обороняли інтереси українського населення ґмін і повітів, коли хочете справедливого розділу податків, шарварків і підвод, коли хочете, щоби війти і солтиси не ділали на Вашу шкоду, а були слугами ґміни, коли хочете, щоби громадські і повітові гроші йшли не на чужі Вам, а корисні для Вас товариства і цілі, коли хочете, щоби позички з самоуправних щадничих кас йшли до Ваших рук, коли хочете, щоби ґмінні ради і повітові соймики переставали бути сліпим знаряддям у чужих руках, — мусите взяти у Ваші руки ґмінні ради і повітові соймики, повітові виділи і самоуправні щадничі каси.

Вибирайте членами ґмінних зборів, а опісля членами ґмінних рад і повітових соймиків свідомих, характерних і певних українців, які були би не чужими попихачами, а борцями за народні права.

Не дайтеся залякати ніякими погрозами і поборюйте виборчі зловживання. Борючись за здобуття самоуправи, Ви користаєте лише зі своїх прав, а за це ніхто не може бути караний.

Скрізь по ґмінах завязуйте ґмінні виборчі комітети. Українські ґмінні комітети мають допильнувати, щоби всі українські виборці пішли до голосування, мають не допустити до виборчих зловживань, мають приготовити листи (списки) членів ґмінних рад і повітових соймиків.

Правна порада Українського Національно-Демократичного Обєднання, Львів, вул. Костюшка ч. 3 а, II. пов. дає всякі поради в справі громадської і повітової самоуправи.

Українці й Українки!

Йдім до громадських і повітових виборів масово, згідно і солідарно одним національним фронтом, а український нарід здобуде громадську і повітову самоуправу.

Українські Жінки! Не забувайте, що Ви маєте в самоуправі рівні права з мущинами і тому мусите взяти масову участь у виборах та причинитися до нашої перемоги.

Львів, дня 12. червня 1930.

ЗА ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБЄДНАННЯ:

Василь Мудрий, урядуючий заступник голови.
Д-р Любомир Макарушка, головний секретар.

ЗА УКРАЇНСЬКУ ПАРЛЯМЕНТАРНУ РЕПРЕЗЕНТАЦІЮ:

Пос. Володимир Целевич, урядуючий заступник голови.
Пос. д-р Іван Блажкевич, секретар.

В безконечній черзі...

УВО ПЕРЕД СУДОМ.

Дня 16. ц. м. на початку розправи трибунал відкинув внесок обор. д-ра Старосольського, щоби за підставі поліційних книг ствердити, чи обвинувачених завертали від слідчого судді до поліційних арештів. Після цього д-р Шухевич поставив внесок, щоби свідка Хшановського сконфронтувати з обвинуваченими для ствердження, чи свідок був присутній при побоях. При конфронтації Крушельницький і Терещук заявляють, що свідок Хшановський поводився з ними чемно. Обв. Наорлевич твердить, що Хшановський переслухуючи його, крикнув: *„Ти думаєш, що я не вмію бити?, і вдарив його 4 рази в лице.* Свідок заявляє, що це неправда. Обв. Кульчицький пригадує свідкові, що він був присутний при биттю, подібно твердить і Кирилюк, але свідок зі стоїцьким спокоєм все заперечує.

Другий ключник уже не такий наївний.

Казимир Саварин, ключник поліційних арештів, під присягою твердить, що обвинувачених не били, що він не чув, щоби когось бито.

Д-р Шевчук: Пане Саварин, чи ви пригадуєте собі, що одного вечора ви прийшли до келії і бачили Попадюка побитого, опухлого і після побоїв пят, ви мочили Попадюкові опухлі ноги?

Свідок: То все неправда, я нічого такого не бачив. У келії є ведро на воду, щоби вязні мали в чому митися, а не для мочення ніг.

Д-р Шевчук: А інші функціонарі твердили, що там ніякого верда нема.

Обв. Попадюк: Чи ви пригадуєте собі, що одного дня, ви пане свідок, говорили мені: „Ви побиті і не можете ходити", та приносили мені воду?

Свідок: То неправда.

Обв. Колодзінський: Пане ключник, ви тямите, як одного дня на проході *я побачив Попадюка і питав його: „Що це в тебе такі синяки на лиці?"*, а ви, пане свідок, крикнули: *„Не вольно мувіць!"* і розігнали нас?

Свідок: Не памятаю.

Обв. Терещук: Пане свідок, *чи памятаєте, як ви, побачивши мене побитого, питали: „Відзіш, тшеба ці било тего?"*

Свідок: Я бачив вас лише попеченого бомбою і тому так казав, а не про биття.

Обор. д-р Ганкевич дає свідкові кілька питань, на які ключник відповідає, але коли оборонець пригадує свідкові, що недавно в поліційних арештах побито одного неполітичного вязня так, що треба було кликати аж міського лікаря, то предсідник трибуналу *„ухилив це питання" і не дозволив оборонцеві докінчити.*

Свід. комісар поліції *Еміліян Чеховський* у своїх зізнаннях повторяє більш менш те, що зізнавали його попередники.

Стефа Шушкевичівна Богу духа винна.

Свідок широко оповідає про зізнання поодиноких обвинувачених, при чім твердить, що Шушкевичівна Стефа рисувала пляни розміщення членів УВО на Знесінню і коли ці пляни не подобались декому із обвинувачених, то Стефа Шушкевичівна рисувала пляни ще раз і Терещук застав її раз при роботі, в якій їй допомагали інші члени УВО. Свідок переслухував між іншими і Шушкевичівну. Ця обвинувачена весь час твердила, що до УВО не належить, що в помешканні Махницького ніколи не була, жадних плянів Знесіння не робила. Взагалі Шушкевичівна представляла справу так, що в справу бомбового замаху і до вязниці вона попала через непорозуміння, так як Пилат до „Вірую", а в дійсности вона нічого не винна, хіба Богові духа і без потреби мучиться 8 місяців у тюрмі й без потреби її мама плаче, що дочка втратила рік студій.

Обв. Колодзінський так само при усіх переслуханих твердив, що до УВО не належить, жадних присяг на револьвер не складав і носив не бомби, а правничі книжки, з яких виковував параграфи. До речі треба згадати, що польським журналістам чомусь зі всіх обвинувачених найбільше імпонує Колодзінський.

...відок твердить, що нікого не бито, що обви... ...ним у вязниці жилось добре та що вони ...ли дуже веселі.

...ле вкінці свідок признав, що одного разу ... як при переслуханні обв. Онишкевич кричав до агента Радоня: „Пане, не троіть мені!", а Радонь аленервовано шкробався в голову. Обв. Кульчицький і Кліпівна до ніякої участи в роботі УВО не признались.

При кінці свідок заявляє: „Мені дивно, що тут говорять про биття вязнів! Я нікого не бив і про ніяке биття вязнів не знаю і не чув".

Предс. триб.: Крушельницький каже, що його забирали зі слідчого суду назад до поліційних арештів і то по закінченні слідства.

Свідок: То є неможливо, так не було!

Предс. триб.: Свідок Ґелевський зізнавав, що коли він відвідав Попадюка, то він скаржився: „Мене били, мене мучили" і показував синяки.

Свідок: То неможливе! Я чув кожне слово, яке Попадюк сказав Ґелевському!

Предсідник трибуналу конфронтує свідка Ґелевського із комісарем Чеховським і *Ґелевський докладно описує ситуацію при стрічі з Попадюком і твердить, що в той час, як комісар Чеховський не звертав на нього уваги, переглядав речі принесені для Попадюка, Ґелевський шепнув до Попадюка, чи його били, а Попадюк показав синяк і сказав тихо: „Мене катовано!"*.

Предс. триб.: То ви пане Ґелевський шепнули так спритно, що пан Чеховський не чув?

Свід. Ґелевський: *Так спритно, що пан комісар не чув.*

Свід. Чеховський: То виключене. Якби ми били Попадюка, то не булиб такі наівні, щоби його зі синяками показувати рідні!

Вотант Петер: Чомуж ви, пане свідок, не спитали Попадюка голосно чи його били?

Свід. Ґелевський: Бо я не хотів шкодити Попадюкові!..

Предс. триб.: Це не зашкодилоб, це помоглоб. Чому ви не писали про це в пресі, чи не звернулись до прокуратора зі скаргою?

Свід. Ґелевський: Я звертався зі скаргою до посла Луцького, пралата Куницького і Ліщинського, щоби вони щось робили в цій справі.

Прок. Ліпш: Чи не ліпше було звернутись до якої польської партії, до ББ., чи іншої, замісць до пралата Куницького?

Свід. Ґелевський: Я був переконаний, що українські посли більше поможуть, як польські, бо хоч я поляк, то моя жінка українка і її братові більше могли помогти українці.

На запит д-ра Шухевича, свідок Чеховський твердить, що Цар зізнавав начеб то обв. Крушельницький намовляв його палити державні ліси.

Далі на запит прок. Ліпша, обв. Попадюк твердить ще раз, що все це, що він сказав при переслуханні, було сказано лиш тому, що його били, вимушували відповісти на підсунені питання.

Обв. Кирилюк в обороні чести Стефи Шушкевичівної.

Після перерви, переслухувано далі свідка Чеховського, який між іншим зізнав, що обв. Кирилюк підчас переслухування нарікав на Шушкевичівну і говорив: „Та шельма намовила мене вступити до УВО".

Обв. Кирилюк: Я протестую проти перекручування моїх слів! Я ніколи не висловлювався про панну Шушкевичівну тими словами! Це неправда! Я говорив інакше! *Ол.*

Касієра й возних замкнули в сейфі.

До Банку Гандльов-ого в Лодзі закралося 6 бандитів. Впустив їх банковий післанець Юнг у полудне, коли возний Гофман пішов на обід. Коли в 3. год. вернувся, бандити звязали його шнурами. Тесаме зробили і з другим возним Ревельським. Потім розбили підручну касу та взяли з неї 1.700 долярів. Коли веч. прийшов у банк касієр Пшедпельський злодії відібрали йому ключі, отворили сейф, узяли відтам 70.000 зол., затягнули до сейфу кас. Пшедельського, возних Гофмана й Ревельського й затраснули за ними двері. Вечером бандити відїхали автом. Приватних сховків бандити не розбили. Втрати банку покриває всекураційне т-во, бо банк був обезпечений. Коли один із директорів банку Каліновський прийшов в 10. год. веч. у банк, переконався, що нема там возного Гофмана, який тоді повинен був дижурувати. Став перешукувати банк і побачив, що замки сейфу нарушені, а двері затраснені. Повідомлена поліція приступила до увільнення замкнених із сейфу. Було це не тяжко, бо найшли другі ключі. В 2. год. вночі увільнили касієра й обох возних із сейфу. Досі арештували лише возного Цибульського, підозрілого в змові з бандитами. Банк. післанець Юнґ утік із бандитами. Про напад на банк повідомили поліцію в Польщі та за кордоном.

Денний порядок засідання сенату.

На денному порядку засідання сенату з середи 18. червня крім вибору віцемаршала є справа проекту закону про охорону дрібних земельних арендаторів. Сенат залагодить цю справу в останнім дні перед вигасненням застереженого йому конст. 30-денного речинця, в якім може заповісти поправки. На денному порядку є теж проект закону про зміну закону охорони комірників, проект закону, що змінює деякі постанови про заг. суди та ратифікація конвенцій. Маршал сенату скликав на середу передпол. засідання правничої, освітньої та скарб.-бюджетової комісії.

Хто буде віцемаршалом сенату?

Становище віцемаршала сенату після пок. Познера припаде клюбові ППС. Як кандидатів ставлять: сен. Клушинську, сен. Струґа та сен. Копчинського.

Чи віложать сойм і сенат?

Зачувати, що уряд скличе засідання сойму на 20. червня, та вже тогосамого дня відложать надзв. сесію сойму й сенату. Так сенат попрацював би два дні. Зачувати, що прем. Славек поїде до Друскеник нарадитися з марш. Пілсудським над дальшою долею сойму та сенату.

Конґрес Товариств Приятелів Ліґи Націй проти політ. переслідувань на Рад. Україні.

(АТЕ). 14. конгрес Товариств Приятелів Ліґи Націй у Женеві ухвалив м. і. резолюцію з протестом проти політичних переслідувань на Рад. Україні та в інших союзних республиках. Конґрес стверджує, що політичні переслідування в СРСР. викликали у всьому світі почування глибокого обурення проти поступовання більшовицького уряду, який приноровлює на Рад. Україні методи брутального терору та кровавого гнету, що суперечать елементарним почуванням людської свободи. Збори протестують святочно проти тих метод більшовицького уряду, які осуджує весь світ, а які загрожують мирним відносинам між народами. Резолюцію цю ухвалили на внесення української делеґації, в якої склад увіходили ректор українського університету в Празі проф. Яковлів, проф. унів. Смаль-Стоцький та голова Гол. Ради Української Еміґрації проф. Шульгин.

Габсбурґи програли процес.

Найвищий Суд у Варшаві відкинув ревізійне зажалення у справі тешенських маєтків Фридриха, Альбрехта та Йосифа Габсбургів. Рівночасно Найв. Суд затвердив присуд катовицького суду, який надає Габсбургам право до т. зв. вільноділичних дібр. У мотивах сказано, що в пресі згадано, що союзні держави дадуть Габсбургам одноразове відшкодування за сконфісковані добра у вис. 10 міл. шв. франків, тому Габсбурги повинні туди звернути свої домагання.

Присуд у хорватському процесі.

(АТЕ). У білгородськім процесі д-ра Мачека і тов. запав присуд. Д-ра Мачека та 9 інших обвинувачених увільнили. Із 40 інших, засуджених на ріжні кари, Бернардич одержав 15 літ тюрми, Габджія 5 літ тюрми, а бувш. посол з групи Радіча й один із провідників партії Єлячич одержав 3 роки тюрми. Відчитування мотивів присуду тревало 3 год. Коли предсідник скінчив читати, обвинувачені встали з місць і відспівали хорватський нац. гимн. Увільнені вийшли на волю.

З життя наших установ.

Організаційно-освітня Секція при філії Т-ва „Просвіта" ім. Шашкевича на повіт Львів.

Культурно-освітню працю в львівському повіті — ведуть паралельно дві організації, а саме „Пов. Союз Кружків Рідної Школи" й „Організаційно-освітня Секція філії Т-ва Просвіта ім. Шашкевича" на повіт Львів. Обі ці організації взаїмно себе доповнюють у ширенні культурно-освітньої і національної праці у львівському повіті.

З точки національної — це праця незвичайно важна, коли зважимо, що більшість підміських громад є безпосередньо наражена на денаціоналізуючі впливи міста та, що в останніх роках значно зросло число польського населення у львівському повіті, в наслідок парцеляції ґрунтів великих обшарників. Крім цього треба зважити, що підміські громади Львова — це переважно дрібні хлібороби, з яких рекрутуються у великій мірі наші ремісники та робітники, що тимбільше наражені на денаціоналізуючі впливи міських елементів.

Щоби цьому запобігти, Організаційно-освітня Секція Просвіти від часу останніх загальних зборів оживила свою діяльність у львівському повіті, провадить евіденцію читалень, а гуртуючи в собі інтеліґентну молодь — як жінок так і мущин — улаштовує пляново поїздки по селах з відповідними рефератами, в ціли розбудження і піднесення національного і культурного життя серед нашого громадянства. — Дня 26. травня ц. р. відбулися ширші сходини Організаційної Секції під проводом голови п. Блянки Баранової. В обширнім рефераті обговорила голова Секції вагу і значіння національно-освітньої праці серед нашого громадянства та звернула особливу увагу на конечність співпраці нашої молоді зі старшим громадянством. Переходячи еволюцію національної ідеї від II повстання — підчеркнула референтка конечність національного освідомлення усього нашого громадянства та створення одноцільного національного фронту.

Опісля секретарка п. К Панькевичева обговорила основно справу поїздок по селах, подаючи подрібні вказівки, а п. Л. Миколаєвичівна реферувала справу кількох підміських громад. — В оживленій дискусії наша молодь брала живу участь. На протязі останніх трьох місяців — Організаційна Секція влаштувала сто дванацять (112) поїздок до сіл львівського повіту, при чому підготовано у деяких селах справу будови читальняних домів, засновано кілька жіночих кружків при Просвіті, декуди оживлено їх діяльність, підготовано заснування Т-ва „Відродження" та навязано тісніший звязок зі селом.

Майор Пабст у Венеції.

Майор Пабст приїхав із жінкою та двома урядовцями віденської поліції у Венецію. Італійська влада позволила Пабстові на свобідний побут.

НОВИНКИ

— **Тягнення жеребу на премії для передплатників „Діла"**, що вплатили точно пренумерату по кінець червня ц. р. відбудеться сьогодні (17. червня) в льокалі Редакції „Діла" в год. 6. вечором в присутності нотаря Раставецького, членів Редакції й Адміністрації „Діла" та представників передплатників нашого щоденника.

— **Особисті вісти.** В суботу, 14. червня ц. р. в год. 8. веч. відбулося в Соборі св. Юра у Львові вінчання головного секретаря УНДО д-ра Любомира Макарушки з панною Надією Войнаровською. З цієї нагоди бажаємо від себе молодій парі щастя на шляху нового життя та якнайбільше успіхів на полі громадської праці.

— **Промоція.** Дня 15. травня ц. р. відбулася у краківськім університеті промоція п. Ярослави Патрилівної із Переґінська на доктора медицини.

— **Сходини делеґатів СУА. Тернополя і Чорткова.** В суботу 21. червня ц. р. в год. 3. попол. відбудуться в салі „Українська Бесіда" в Тернополі сходини делеґатур СУА. Чорткова і Тернополя. По звітах делеґатів д-ра Бриковича і д-ра Горбачевського наступлять реферати президента СУА. д-ра К. Левицького і д-ра А. Говиковича. Виділ СУА. у Львові взиває всіх членів обох делеґатур СУА., щоби 21. червня безумовно явилися в Тернополі. — **Виділ СУА.**

— **На карти „Рідної Школи"** звільняючі від алькогольних напоїв з нагоди Воскресення Христового зложили в золотих отсі Вп. Громадяни(ки): **Коломийщина:** 10: д-р Іван Ціпановський. 8.88: Олена Кисілевська. 6: д-р Ганків-

ський, по 5: Ковалів Юліян, д-р Козакевич Володимир, 4: Білінкевич Омелян, 3: Мостович Прокіп, по 2: д-р Новодворський Іван, д-р Шипайло Ярослав, д-р Ганкевич Іван, Олінкевич Осип, Шкляр Теодор, д-р Левицький Зеновій, Котецький Станислав, Кузьмова Марія, Печерський Олекса, Костинюк Іван, д-р Володимир Білозор, Прокопович Теодор, Пашкевич Іван, д-р Косак Олекса і дві особи менше ніж по 2 зол.: **Городенщина:** по 10: Ружицький Омел., о. Комаринський Василь, по 5: Жибчин Роман, Дорожинський Евстахій, Тавнак Степан, Рудецький Франц, 3: Петрівський Володимир, по 2: Сілецький Василь, Губчин Гриць, Котлярчук Антін, Федорук Василь, Роїк Юрій, Крижанівський Микола, Рибчук Володимир, Курилюк Ярослав, Бабчин Ілько, Міхняк Роман, Паливода Павло, д-р Кібюк Ілько, Семчук Іван, Угрин Микола дві особи менче ніж по 2 зол.' **Рава Руська:** 26.44: Читальня „Просвіти" з нагоди спільного свячення і вечерниць, що відбулися без алькоголю, 3: Панкевич Теодор. **Познань:** 10: інж. Василь Ковальчук, 5: радн. Олександер Коссик. — Хто слідуючий?

— **Іспит зрілости** в приватній дівочій гімназії „Рідної Школи" в Тернополі відбувся під проводом візитатора Пайонка в днях 11—14. червня. Іспит зложили: Береза Олександра, Боднар Олена, Гуменюк Ірина, Затирка Марія, Зирочок Олена, Коссовська Софія, Крохмалюк Олена, Мартинюк Бронислава, Патрило Ольга, Плакида Ольга, Трач Евгенія, Фарміга Оксана, Ямна Софія. Репробовано при письменім іспиті 8, при устнім 2.

— **З нашого наукового життя на чужині.** В Українськім Історично-Фільольогічнім Т-ві у Празі відбулися 17. червня ц. р. два доклади дійсних членів: 1. Сімовича В. І. — „Михайло Лучкай" (з нагоди 100-ліття виходу в світ його граматики). 2. Артимовича А. В. — „Модерні погляди на теорію грецької метрики".

— **Як у нас будують „доми людове".** З Тернополя прислано нам відпис такого документу: „Kuratorjum Budowy Polskich Domów Ludowych. T. S. L. w Tarnopolu, dnia 8/2 1930 r. Do Pana kierownika Szkoły w . . . . . W załączeniu przesyłam 300 sztuk znaczków (30 zł.) na budowę domów ludowych z uprzejmą prośbą ich rozsprzedania wśród dzieci tamtejszej szkoły i t. d. Znaczki proszę k o n i e c z n i e rozsprzedać możliwie do kwietnia b. r., gdyż w tym czasie będzie najpotrzebniejszy fundusz na rozpoczęcie budowy. — Przewodniczący Malicki, Starosta powiatowy". — Чи такими справами має займатися повіт. староста, який чейже як урядова особа повинен стояти понад усіми й уникати навіть тіни підозріння, що він анґажується до праці в такому шовіністичному товаристві, яким є у нас відоме „Т. Ш. Л." ?!

— **Ріжні вістки.** Уперше ватиканська держава візьме участь поруч з 25 іншими державами у міжнародній артистичній виставці в Будапешті, що почнеться в вересні. — У карній вязниці стейту Огіо збунтувалось 500 вязнів, що пробували обеззброїти вартівників. — У Швеції в околиці Лінкі Пінг відбувались військові вправи з кулеметами. Було це підчас бурі. Нежданно ударив між вояків грім і убив команданта сотні, двох старшин і ранив 4-ох вояків.

— **Смерть ученого.** Помер 78-літній німецький учений Адольф Гарнак, нестор „німецьких каплоністів", дослідник перших епох церкви і її розвитку. У часі, коли він почав свою дослідчу працю, в німецькій науці панував погляд, що римська церква і папи заломали первісну лінію розвитку християнської організації і аж протестантизм вирівняв цю лінію. Гарнак відріксся всіх національно-релігійних „симпатій", щоби з повною обєктивністю перевести науковий аналізу фактів. Ця обєктивність малощо не коштувала його університетської катедри в Берліні. Його твори „Історія християнських догм" і „Суть і поширення християнства" причинились у великій мірі до роз'яснення ріжних питань із старод давньої організації христ. церкви.

— **Не хотять жити.** У Львові трапились дві нові спроби самогубства: пробували отруїтись якийсь техник із Королівської Гути Рейц у готелі „Асторія" і львівська громадянка Анна Лебіт.

— **Ограблений посол.** Недалеко Білостоку в поїзді обікрав хтось японського посла при польськім уряді Гадзіме Матсушіма. Посол лишився без 153 ам. дол., без чекової книжки і документів. А негайно, коли він ствердив крадіж, поїзд затримали, всіх обшукали і „майно" посла найшли в кишені громадянина з Ліди, Антонія Жмудая.

— **Пожежі.** У брацлавському повіті почали від кількох днів горіти ліси в ріжних місцевостях. Згоріло 150 гектарів. Невідомо, чи це необережність, чи підпал. — У Томашеві загоріся один дім, де якийсь поліцай склав запас амуніції. 3 особи вбиті, 11 ранених. В околиці Ковна в містечку Розаліна згоріло до тла 20 домів. Пожежні сторожі з околиці і з Ковна (100 клм. віддалі) приїхали запізно.

— **Українець кандидат до сойму в Канаді.** В Чіпмен, Альберта, відбулись 14. травня конвенція ліберальної партії в цілі іменування кандидата на посла до сойму провінції з округи Викторія. На конвенції було яких 200 людей, з чого 82 були акредитованими делеґатами. Приїхали і найвидніші представники ліберальної партії, як Мек Данелд і Гвайт, щоби скритикувати шкільну політику фармерського уряду. Коли прийшло до вибору кандидата на посла, зголошено чотирьох: Н. Романюка, адвоката з Едмонтону, Д. Сорохана з Ендру, В. Бойцуна, учителя з Кавин, та С. Баглея з Ламонту. При голосуванні кандидатом вийшов поважною більшістю голосів С. Баглей. Баглей мало відомий українському громадянству.

— **З життя наших співочих установ.** Перші сходини Союза Українських Хорів — секції Муз. Т-ва ім. М. Лисенка у Львові відбудуться у вівторок, дня 1. липня ц. р. в 3-ій год. попол. в малій салі Муз. Т-ва (Шашкевича ч. 5. ІІІ. пов.) зі слідуючим порядком нарад: 1) Відкриття Зборів, 2) Організаційні справи, 3) Вибір Старшини Секції, 4) Евентуалія. До участи в тих перших сходинах запрошується делеґатів усіх наших хорових організацій без огляду на те, чи вони вже зголосили своє приступлення до Союзу, чи ні. Делеґати тих хорів, які не є ще членами Союзу, привезуть зі собою письменну заяву дотичного хору про вступлення в члени, 5 зол. вписового і якусь суму на рахунок вкладки (не менче, як 1 зол.) — **Організаційний Комітет.**

— **Урядовці Земельного Банку у Львові** зложили 24 зол. на допомогу У. П. Вязням замість квітів на могилу бл. п. Анни Косоноцької.

Дописи.

ДОБРОМИЛЬЩИНА. (Боротьба за школу в Жогатині). Читачам „Діла" певно ще в памяти допис, поміщений в ч. 275. з 12-го грудня 1929 р. В цьому дописі був список українських шкільних дітей, побитих управителькою школи п. Сойковою за те, що не хотіли і не вміли по польськи молитися; рівнож була там згадка про вороже відношення управительки до другої учительської сили, українки п. С. В., яка не хотіла виконувати протизаконних заряджень управительки щодо молитви. В доповненні цього допису висвітлюється дальшу „працю" п. Сойкової, яка просто невилічимо хора на шовінізм і ненависть до всього, що українське. Не подобалася їй друга сила п. С. В., тому, що українка, що не змушує до польської молитви українських дітей і що її полюбили діти й родичі. Ця управителька обходиться зі своєю підвладною силою по простацьки, закидуючи їй одного разу „брак виховання і брак інтеліґенції", а щоб її позбутись, посилає до шкільного інспектора безпідставні доноси. З початком другого шкільного півріча прийшло несподівано перенесення п. С. В. на іншу посаду. Шкільні діти зі сльозами в очах обступають помешкання своєї любої пані і не хотять її пустити з села, аж на запевнення, що „пані завтра назад поверне", успокоюються; а п. Сойкова тішиться, „же чарна русінка юж одехала"... Так вона вже другу українську силу вигнала з села. На жалобу, внесену родичами до інспекторату і до Кураторії за побиття дітей, приїхав дня 17-го лютого ц. р. інспектор в цілі перепровадження слідства. Переслухані родичі і діти ствердили протоколярно: 1) побиття дітей за молитву і за науку, 2) змушування шкільних дітей до чищення виходків (від чого прим. Павло Хамуляк, с. Василя, уч. 4-го ст. не міг два дні нічого їсти, а інші діти платили другим по 5 сот., щоб їх виручили в тій роботі) і 3) факт нечуваної національної зневаги, яку п. Сойкова поповнила дня 14. і 17. лютого (перед приїздом інспектора на слідство). А саме в школі до присутніх дітей висказала вона ось такі слова: „Ту, в Жогатине, сон саме руске кабани". Справу тієї зневаги розглядає городський суд у Бірчі. По відїзді інспектора почала п. Сойкова збирати між місцевими поляками підписи для своєї оборони. Але, що не всі поляки до неї прихильно ставляться і не всі хотіли підписати її оборону, то пішла за помічю до місцевого дідича-жида Е. Райха, який за старанням п. Сойкової є предсідником місцевої шкільної ради, як представник населення (!), а за дальшими підписами пішла між поляків із сусідніх сіл, як Пяткова Руська, Липа, Явірник Руський, вдурюючи підписці на обставину, немов би жогатинські українці хотіли усунути зі школи в Жогатині зовсім польську мову. (Це подаємо до відома п. інспекторові, щоби знав, в який спосіб збирались підписи і на яку обставину!). Жогатинці нетерпеливо очікують перенесення п. Сойкової, але годі їм того діждатись. Вона хвалиться, що нема сили, якаб її усунула з Жогатина, бо вона, мовляв, усе робить „тільки для ідеї і для ойчизни". На районовій учительській конференції в Бірчі дня 7-го травня ц. р. польське учительство поставило її кандидатуру на делеґата до Повітової Ради Шкільної; це сумне, що ніхто з присутніх там українців учителів та учительок не відважився запротестувати проти кандидатури ката українських дітей.

ТЕРНОПІЛЬ. (На стрілецьких могилах). Дня 8. червня ц. р., в перший день Зелених Свят, відбувся у нас традиційний похід на стрілецькі могили. Кільканацятьох священиків з церковними процесіями, кільканадесять вінків, чотири оркестри та тисячі українського громадянства йшли святочно та поважно на тернопільське кладовище, щоб там гідно вшанувати память наших героїв. По відправленій панахиді промовив до зібраних о. Зенон Кузьма з Теребовлі, вказуючи на той крівавий шлях, яким переходили наші герої в обороні Батьківщини. Опісля промовив п. Василь Бачинський, який підніс у своїй промові ту велику пошану та любов до наших героїв, яка живе в серцях українського народу. Це дав нам запоруку, що український нарід осягне у слушний час свою мету. Піднесені на дусі, з вірою у кращу будучність розходились тисячні маси з цього великого свята. — При цій нагоді слід подати до відома, що видрукованих жалібних оповісток, які сповіщали громадянство про панахиду та похід на стрілецькі могили в Тернополі, повітове старосто в Тернополі не дозволило розліпити, тому, що на самій горі була дата 1918 — 1930. Старосто приказало заліпити роки 1918 — 1930, під загрозою заказу плякатування тих оповісток.

КАЛУШ. (Вистава опери „Катерина"). Заходами місцевої філії „Просвіти" виставлено тут у перший день Зелених Свят оперу М. Аркаса „Катерина". Вистава пройшла незвичайно вдатно. Хоч наше місто не начислює багато охочих співати, зібрано щасливо до цієї вистави всіх охочих аматорів. Хто бачив цю виставу, мав враження не гірше за виставу котроїсь кращої нашої професійної дружини. А це доказує, що при добрій волі, охоті і праці можна вивести у нас і тяжчі річи. В ролі Катерини виступила оперна співачка Ольга Дівничева, котра оперу також режисерувала. Зібрана доволі численно публика (що до того й культурно заховувалася!) насолоджувалася не тільки її сильним, гарним голосом, але й мастерським відтворенням креації Катерини. Інші партнери: проф. Ребрик (Андрій), п-ні Аронцева (мати), Ів. Аронець (батько), Мик. Когут (москаль Іван) виконанням своїх роль як з боку вокального, так і сценічного творять ансамбль, що підноситься далеко понад рівень аматорства. Більші, ніж звичайно, хори, рухливі — мальовничі гуртові сцени, дбайливість в обставленні сцени, костюмах то-що, прегарний „козачок" у 2-ій дії, виконаний паннами Біленькою, Мандриківною, Посацькою і Кишіївною та панами Кочаном і Мацолою, музика під батутою д-ра Михайла Воробця, зложена з фортепіяну (пані Решетиловичева) і з 5 інструментів — усе те зложилося на цілість, на яку з приємністю й подивом гляділа публика, як на вислід завзятої праці наших мельоманів. Щасть, Боже, дальшій праці! **Присутній.**

Зі спортового життя.

Україна—Погонь (Стрий).

Змагання за мистецтво А-кл. між Україною і стрийською Погонею відбудуться в четвер 19. червня в год. 5 попол. на грищі Чорних. Україна виступить у найсильнішому складі, з Кобиарем і Петровим як лучниками. Вступ 1 зол. і 1·50; трибуна 2 зол.

З виступів ужгородської „Руси".

Ужгородська дружина „Русь" грала 8. ц. м. в Мукачеві з тамошнім М. Ш. Е. і виграла 3 : 2. Найближчого дня (9. ц. м.) грала „Русь" в Ужгороді з сильною будапештенською дружиною „Терeквеш" і програла 0 : 3. „Русь" держалася проти реномованої мадярської дружини розмірно добре, бо той самий

…неш" побив попереднього дня сильну …дську дружину У. Т. К. у відношенні

Міждержавні змагання.

ПРАГА. Чехословаччина-Еспанія 2 : 0 (0 : 0).

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Д. Державник: **„Катехизм українського державника“.** Часть І. Перемишль-Львів 1930. Стор. 34. Форм. 8°.

Іванна Блажкевич: **Діточий садок на селі в часі літніх робіт.** Практичні вказівки. Львів 930. В-во „Львівської Філії Краєвого Т-ва Охорони Дітей і Опіки над Молодю“. Головний склад у „Рідній Школі“, Львів, Ринок ч. 10.

ЖУРНАЛИ:

„Літературно-Науковий Вістник“. Річник XXIX. Книжка VI. За червень 1930. Зміст: Е. Маланюк: Лірична павза; Л. Мосендз: Брат; Н. Королева: De profundis seculorum; Е. Маланюк: З циклю „Моравська весна“; Ст. Едв. Ґвайт: Блажений, хто вірує; Ген. М. Д. Павленко: Спомини (кінець); Ганна Чикаленко: Матеріяли до біоґрафії Евгена Чикаленка; Ол. Коренець: Наталія Кобринська; д-р А. Річинський: Свята Софія Київська; проф. д-р М. Кордуба: Найважніший момент в історії України; Е. В. Пеленський: Без синтези; М. Самбірський: Індійська небезпека; О. Наріжний: Відповідь „Тризубові“; Д. Донцов: Ще про „Пилипа“ і „Атенців“; Ксенофонт Сосенко: Про мої досліди над староукраїнським святом Різдва; Бібліографія; Нові книжки.

„Літопис Червоної Калини“, ілюстрований журнал історії та побуту. Рік ІІ. Ч. 6. Львів, червень 1930. Зміст: Українському невідомому воякові; Я чув як мати всесвіта; Полков. У. Г. А. Альфред Шаманек; І знову маємо весну; З повідомленням; Моя відповідь; Коли ви вмірали; До історії повстанчого рейду ґен. хор. Ю. Тютюника в листопаді 1921 р.; Явір і берізка; На чисту воду; Отаманщина; Нарис історії XIV. бриґади УГА; Листа втрати І. бриґади УСС.; Матеріяли і документи; Рецензії і замітки.

„Табор“, воєнно-літературний журнал ч. 13. Варшава 1930. Зміст: С. К. Костенко: Під знаком IV-ого універсалу; З нагоди 10-ої річниці звільнення Київа; На спомин дня жалоби (25. травня 1926 р.); О. Шпілінський: Питання ближнього бою; В. Колосовський: Технічний розвиток польової артилерії після війни; Т. Омельченко: Кіннота у модерній армії; В. Савченко-Більський: Значіння торговельної фльоти; Тактична задача ч. 1.; Єресі; Г. Порохівський: Українська військова еміґрація в Румунії; Хроніка.

„Культура“, журнал культ.-сусп. і політ. життя. Ч. 6. Рік VII. Львів, червень 1930. Зміст: За єдність робітн.-селян. бльоку у виборах на Волині; М.: Революційний пожар у Індіях; Пресовий огляд; Як пройшов день 1-го травня; На фронті боротьби за єдність Робсельтабору; Початки революційного руху в Сх. Галичині у документах австр. поліції; Ой: Злий ученик Грушевського; Ріжне.

„Український Філятеліст“, місячник. Ч. 5—6. Відень 1930.

„Пластун“, часопись пластової молоді. Рік VIII. Ч. 8. Ужгород, травень 1930.

„Нова Хата“, журнал для плекання домашньої культури. Рік VI. Ч. 6. Львів, червень 1930. Зміст: К. Малицька: У пятиліття совісної праці; Уляна Кравченко: ***; Ел. Кей: Клевета; Свєнціцька: Одяг нових часів; В справі народньої ноші; Анкета; Андре Флісо: Нинішні мами; Різні вісти; Л. Б.: Новини домашньої обстановки; д-р Е. Дурделло: Дещо про соняшні купелі; До наших читачок і прихильниць; Листування Редакції; д-р Е. Дурделло: Косметичні поради; Приписи; К. Міхаеліс: Почтова скринка; Ілюстрації.

„Шлях виховання і навчання“, педаґоґічно-методичний місячник. Рік IV. Ч. 6. Львів, червень 1930. Зміст: Омелян Попович; Практичні вчительські іспити; Природна метода навчання письма; Народнє шкільництво в Америці; Огляд педаґоґічного й освітнього руху; Критика й бібліоґрафія; Нові книжки й журнали; Методика.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 17. червня, год. 8. вечором Маґія (вист. Остерви).

Малий Міський Театр:

Вівторок, 17. червня, год. 8. вечором Чорт (вист. Ленчевського, знижки).

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Співець Монпарнасу“.
КАСІНО: Сексуальна гигієна.
КОЛЬОСЕЙ: Пат і Паташон як Дон Кіхот. Він не має щастя. Пластуни горою.
КОПЕРНИК: „Хмародер“. Твої уста так спокушували мене.
ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Жінка без серця“. Муринські пісні.
ОАЗА: Понад сніг.
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Передшлюбний гріх“ (Лявра Ля Пляте).
ПАН: Дівчина зі спелюнки.
ПАСАЖ: Готелеві злодії. Вуличник Парижа.
ПРОМІНЬ: Пристань мрій.
СТИЛЕВЕ: Ґраф Монте Хрісто (Ліль Даговер, Бернард Гецке).
ФАТАМОРҐАНА: Пат і Паташон як Сторожі чесноти. Приятель дому (Рамон Новаро).
ХИМЕРА: „Без пільника“.
УТІХА: Князь кохання (Джон Ґільберт).

Програма радіо.

Середа 18. VI 1930

ЛЬВІВ (385,1) 17·45 Концерт з Варшави. 18·45 і 19·40 Всячина. 20·15 Концерт з Кракова. **Познань** (334,8) 20·30 Концерт легк. муз. 21·30 Арії та пісні. **Катовиці** (408,7) 21·30 Вечір. концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·40 Мадяр. пісні. **Лайпціґ** (259) 21·30 Композитор. концерт. **Братислава** (279) 18·40 Концерт. **Копенгаґен** (281) 22·55 Сонати. **Бресляв** (325) 21·30 Музика. **Льондон** (356,3) 21·35 Військова орхестра. **Штутґарт** (360) 19·30 Баляди і пісні. **Тулюза** (381) 19.00 Музика до танців. **Букарешт** (394) 20·00 Скрипка. **Берлін** (418) 20·00 Військова музика. **Рим** (441) 21·02 Опера. **Прага** (487) 20·00 Концерт. 21·15 Конц. хора. **Мілано** (501) Легка муз. **Відень** (516,3) 20.00 Органи. **Будапешт** (550) 21·00 Концерт. 22·10 Циганська капеля. **Ленінград** (1000) 16·30 Мад. муз. **Харків** (426) 16·00 Камерний концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр „Кооператива“ у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:
Золочів:
18. VI. „Мина Мазайло“. 2262

Українська гімназія Р. Ш. в Дрогобичі. Вступні іспити до І кл. клясичного і IV кл. гуманістичного типу відбудуться 28. червня, до всіх інших клас 23. і 24. червня. — **Управа.** 2281 3—3

В прив. жіночій гімназії СС. Василіянок у Львові вступні іспити до І-ої кляси відбудуться дня 28. червня, а до вищих клас 24—28 червня. Початок кожного дня рано в год. 9-ій. Зголошення приймається що дня рано й пополудні. Гімназія є клясичного типу й має права прилюдности; при ній є для учениць вигідно устроєний інтернат. 2290 3—3

Підручник Іванни Блажкевич: „Діточий садок на селі в часі літніх робіт“, можна дістати в книгарні „Рідної Школи“ Львів, Сикстуська 20. Ціна 1 примірника 2·20 зол. 2286 2-2

Вступні іспити до V.—VIII. кляс дів. гімназії Р. Ш. гуманістичного типу у Львові (Театинська 10.) пічнуться дня 25. червня в 9. год. — Вступні іспити до IV. кл. відбудуться дня 28. червня в 9. год. — **Управа.** 2264 3-3

Торговельна Школа Т-ва „Просвіта“ з кооперативним напрямом у Львові, вул. Корнякта ч. 1. III. поверх приймає ВПИСИ до дня 1. липня 1930 р. від год. 10—12 рано особисто й письменно за предложенням метрики, останнього шкільного свідоцтва і 10 зол. вписового. Пізніші зголошення будуть прийматись тільки в міру вільних місць. — **Управа.**
2304 1—15

Вступні іспити до клас I—VII в приватній дівочій гімназії (гуманістичній) „Українського Інститута для дівчат“ в Перемишлі відбудуться дня 30. червня ц. р. По феріях іспитів нема. Зголошення до 25/6 1930. — **Управа.** 2298 1—2

Зїзд представників організацій інженірів та техніків українців на еміґрації. Вкінці жовтня або на початку листопада ц. року відбудеться у Празі зїзд представників організацій інженірів та техніків українців на еміґрації. До участи у зїзді вже зголосилися такі організації: 1. Спілка українських інженірів у Франції. 2. Спілка інженірів та техніків українців у Польщі. 3. Українська Господарська Академія в ЧСР. 4. Спілка українських лісівників у ЧСР. 5. Спілка сільсько-господарських техніків у ЧСР. 6. Спілка українських економістів у ЧСР. 7. Спілка гідротехніків та меліораторів при У. Г. А. 8. Секція інженірів у Празі. 9. Спілка українських інженірів на Словаччині. 10. Гурток інженірів у Брні. — Завданням зїзду є утворити професійний аполітичний Союз інженірів та техніків українців на еміґрації, який обєднувавби всі фахові українські організації. Перший день зїзду відбудеться у Празі, а останні два дні зїзду — в Подєбрадах. Про день відкриття буде оголошено окремо. Організації українських інженірів та техніків, що цікавляться справами зїзду чи бажалиб узяти в ньому участь, мають звертатись за відповідними інформаціями до голови Організаційної Комісії проф. Шереметинського на адресу: Чехія, Подєбради, Казні, готель „Централь“. — Професор **Ір. Шереметинський,** голова Організаційної Комісії, **М. Тузів,** секретар.

Ширіть наш часопис!

Загальні Збори

Філії „Просвіти“ в Городку Яг.

відбудуться в четвер дня 19. червня ц. р. в год. 10. рано в салі кооп. „Поміч“ зі звичайним порядком нарад. Проситься всіх П. П. членів і делеґатів читалень округи обовязково явитися. — За Виділ Філії „Просвіти“ в Городку Яг.: **Д-р Біляк, інж. Паламарчук.** 2301

Дня 28. червня 1930 р. відбудуться в год. 19. веч. у льокалі Товариства в Дрогобичі (Ринок)

Загальні Збори

Музичного Тов. ім. М. Лисенка Філії в Дрогобичі, з таким денним порядком:

1) Відчитання протоколу попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт Виділу і Контрольної Комісії.
3) Звіт Дирекції Музичної Школи Товариства.
4) Уділення абсолюторії уступаючому Виділові.
5) Вибір 5 членів і 2 заступників Виділу та 3 членів Контрольної Комісії.
6) Внесення і запити.

Коли в год. 19. не явиться приписане число членів, відбудуться Загальні Збори в тім самім дні і льокалі в год. 20 без огляду на скількість присутніх членів.

Виділ Музичного Товариства ім. Лисенка, Філії у Дрогобичі. 2302

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10